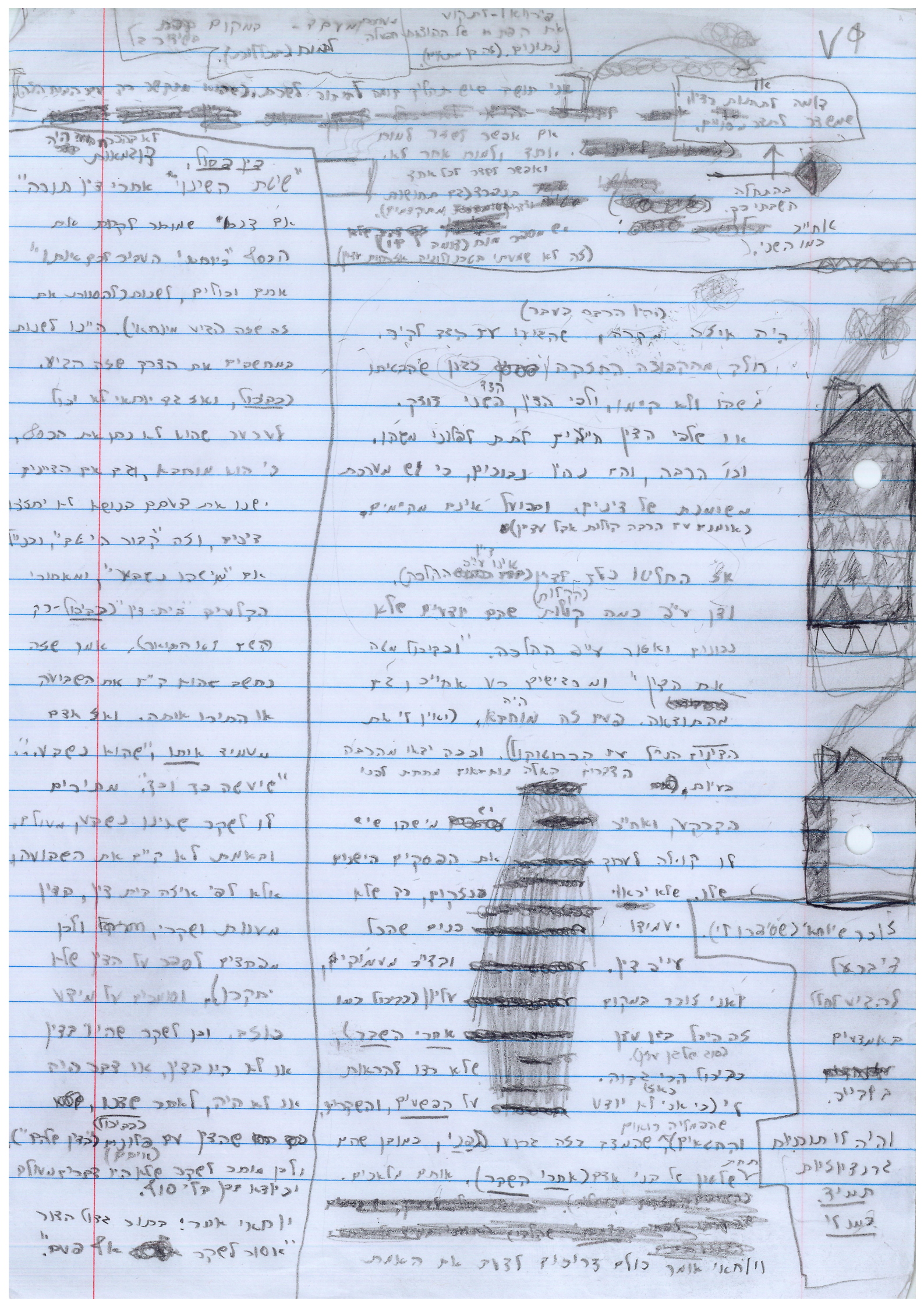

(לא קבלה מלאה)

"שיטת השינון" אמרי דין תורה".

יש דרכם" שמומר לקבלת אם הכסף "ניחמא" הטביר לכל אותן" אותיות וכולים, לשנות כלהמורה אם לה שצה הדיר מונחאו). ה"כו לשנות בשתשבים את הדרך שצה הדיר. (בבבבול), ואצ דפ יומאי לא יכול לעבור שהוא לא נתן את הכסף, כי הוא מוחבא, ולכן אין הדיינים ישנו אות בעמקה בנושא לא יתצבו דינים, ולה לכבור הי שבק", ונבנין את "שיחבו נשבאר", ומאמורי הבלעים "מיתי דין" (בבבבול - רק הדיר לאו המיאור), אומן שצה נמשה שהוא ק"ח את השבועה אל המיבו אותה. ואצ אדם מעמיד אומו "שהוא נשקע..." "שיעשה בך וכך", מתיבים לו לשקר שיינו נשקע, מעולם, ובאמת לא ק"ח את השבועה, אלא לפי אילה בית דין, בדין מעוות ושקרי, חמרקה ולכן מבתדים לסבר על הדין שלא יתקבל, ומוחבים על מיקו כולם. ובן לשקר שהיו בדין אם לא היו בדין, אם דקר היה אם לא היה, לאמר שבו, (בבבבול) שהדין עם פלונית (אותם) ולכן מומר לשקר שלא היו בדיקים עלולים ויכולו אין בלי סוף.

ויתאי אומר: בכולם עדון הדור "אסור לשקר אל פעם".

(הרו הרבה בעבר)

היה אילה מקרה, שהגיעו עד הדק לבית, ולכן מהבודה התבקה שבדין שהבאתו נשבו ולא קיימו, ולפי הדין הגני הדק. אם שלפי הדין מילים לתת לפלוני משהו, ובו הרבה, והם נהיו נבונים, כי אין מעבדה משומנת של דינים, ומבינל אינה מקיימים (אומנם עד הרבה קלות אבל עדין)

אל התלשו בלב לדין (אינו ציה הלכה).

ודן ציב כמה קלות שהם יודעים שלא נבונים ואומר ציב הלכה. "ובקיבול מלה את הדין" ומ בדישים כל אמיב, בדק מהתודאה. בעת לה מותקא, (ויוין לי את הדינים הנכל עד הבבוקון). ובכה יבאו מהבבה בעיות, הדברים האלה נמאאים מתחת לבני

הבבקבל, ואמ"כ אין מישהו שיש לו קולה לעמוד את הבסקים הישנים שלו, שלא יבאו, בנבלים, בק שלא יעמיקו בנים שהבל ציב דין. ובדיב מעמיקים, ואני לובר בשקים עדיין (בבבבול) כמו לה הבל דין עדן (בפוס שלדן עדן). אמרי השקר, בבבבול הבי קדוה. שלא בדו להבאות בי (כי אני לא יודע) על הבשים, והשקרים, והתאים) שהמדק בלה בבבבו הבני, כמודן שהם מתחת שלאון על בני אדם (אמרי השקר), אותם מלאכים.

ויתאי אומר כולם בדיבים לבדות את האמת.